

La Gran Muralla

La Gran Muralla s'estenia sobre la superfície del terra com la cua d'un drac. En Sanada, el samurai, després de dos dies de marxa amb el seu cavall Rai, s'havia trobat amb aquella construcció imponent. El vaixell de l'Emperador, al comandament de l'almirall Ginchiyo, després de creuar el mar Groc, el va deixar a les costes properes a la ciutat de Xuanhua, on va desembarcar a bord d'un bot. Va ser una travessa molt agradable, en què l'almirall li va explicar moltes coses de les terres que visitaria. En Ginchiyo i en Sanada es van abraçar abans que el noi saltés a terra; havien compartit molts perills i aventures i s'apreciaven molt. El jove samurai, des de la riba, va veure com s'allunyava l'embarcació fins que la seva forma es va perdre a la llunyania.

Xuanhua, segons li va informar l'almirall Ginchiyo, era la porta d'entrada a Catai i molt propera a Pequín, la capital d'aquell Imperi veí, i lloc de destinació d'en Sanada. A causa d'aquesta proximitat, una potent guarnició de soldats es trobava rere els murs, amb la finalitat de protegir d'invasions exteriors la zona nord-oest de l'Imperi. Xuanhua era anomenada La Ciutat del Raïm, perquè els pagesos hi cultivaven una gran varietat de raïm; els seus habitants també vivien de l'artesania i del comerç, i també d'elaborar tota mena d'equipaments per a la guerra.

En Sanada, després de mitja jornada de marxa, va albirar la

ciutat des de l'altura d'un pujol i va decidir que faria marrada amb el propòsit que ningú no s'adonés de la seva presència.

Segons els seus càlculs, li faltaven un centenar de milles per arribar a Pequín i no volia perdre el temps ni ficar-se en problemes. No coneixia aquella gent i es va dir que era millor no cridar l'atenció. El seu objectiu era trobar aviat el pare Álvaro de Mendoza; ja feia molt de temps que havia pres la determinació de buscar-lo i, d'aquesta manera, conèixer quin era el seu veritable origen, d'on venia.

El jove samurai va aturar el Rai a uns tres-cents metres de la gran construcció que marcava els límits de l'Imperi. En Sanada estava meravellat, ja que només un emperador molt poderós era capaç de disposar de prou homes i recursos per haver concebut aquella aclaparadora i monumental obra arquitectònica. Tot i que, es va dir, no era tasca d'un únic emperador, sinó de tota una dinastia.

La Gran Muralla, construïda a base de terra, pedra, totxos, fusta i ceràmica, tenia una alçària superior als vuit metres. Estava jalonada de torrasses, passos i portes fortificades, talaies i torres. En Sanada va calcular que cada cent metres hi havia una torre de defensa i es va dir que, si hi haguessin hagut sentinelles, ja s'haurien adonat de la seva presència. Era impossible salvaguardar tot aquell immens tram de muralla ja que no hi havia regne que tingués tants de soldats. Tot i això es va acostar amb cautela; havia de creuar a l'altra banda si es volia endinsar en el misteriós regne de Catai. Va baixar del cavall i va decidir anar a peu fins a la porta més propera.

En Sanada va fixar les seves vivaces pupil·les en el tram de muralla que tenia al davant seu. Va observar la vertical del mur buscant les escletxes de la pedra abans de decidir-se a escalar, alhora que tornava a comprovar que no hi hagués cap sentinella pels voltants. Va escalar la muralla aferrant-se a la pedra amb peus i mans, i instants després, ja es trobava a la part de dalt de tot. La muralla tenia una amplada prou folgada per a cinc cavalls en línia horitzontal o bé per a deu homes d'armes. Des de dalt dels murs, resultava encara més impressionant

veure com es perdia a la llunyania. Semblava que no tenia fi. Sense més dilació, es va deixar caure a l'altra banda i va obrir la gran portalada. Després, va anar a buscar el Rai. Quan el jove samurai, dalt del cavall, es va trobar a l'altra banda, va tornar a tancar la porta. Va cavalcar intentant allunyar-se com més aviat millor; no volia temptar la sort.

Va seguir el camí ral, pavimentat amb pedra i totxos i, mitja hora després, es va girar un instant per mirar enrere: encara podia albirar la magnitud d'aquella inconcebible obra d'enginyeria que, com una serp, separava la terra en dos.

Al cap de poc, una cosa va cridar l'atenció del samurai; a un centenar de metres, enmig del camí ral, va veure uns dotze soldats a terra. Els havien atacat. En Sanada va esperonar el cavall i, quan va arribar allà, va baixar d'un salt. Sí, eren soldats, vestien l'uniforme de l'exèrcit imperial i eren morts. Un so lleu va fer que es girés. No tots eren morts; algú es queixava planívolument. Era un oficial. En Sanada s'hi va acostar, alhora que el soldat, atordit, recorria amb la mà esquerra el terra buscant la seva arma.

–Quiet, sóc un amic –va dir en Sanada mentre intentava incorporar-lo.

L'oficial tenia un trenc al cap i sagnava copiosament.

–No et moguis; m'he d'ocupar d'aquesta ferida abans que et dessagnis.

–Qui ets?

–Em dic Sanada, però no hi ha temps per a presentacions –va dir mentre estripava un tros de roba i l'amarava d'aigua.

–Sí, tens raó; no hi ha temps... Hem de salvar-los... i... –va dir amb la veu mig nuada.

–Salvar qui? –va preguntar en Sanada mentre li netejava la ferida i li embenava el front.

–Els fills de l'Emperador; els han segrestat.

–No estàs en condicions de rescatar ningú.

–Ho he de fer.

En Sanada es va quedar pensarós uns instants. La ferida no era greu i aquell oficial podia aguantar. Segurament, en la topa-

da, havia caigut del cavall i el cop li havia obert un trenc més vistent que altra cosa.

–Han sortit del camí ral i es dirigien cap al nord –va dir el soldat insistint a aixecar-se, però estava tan marejat que no podia.

–Està bé, jo els rescataré per tu.

–Tu? –se'l va quedar mirant amb incredulitat, amb els ulls encara vidriosos, i va afegir–: Però si ets un nen!

El soldat es va alçar finalment, però un segon després es va ensorrar sobre els genolls. En Sanada va tenir cura d'ell, el va treure del camí i el va estirar a l'ombra, contra unes pedres.

–Queda't aquí; tornaré a buscar-te.

–Com has dit que et dius, noi?

–Sanada. I sóc un samurai –va dir clavant la mirada en el soldat.

–El meu nom és Yong, general en cap dels Exèrcits Imperials.

–Com t'he dit, no tenim gaire temps per a presentacions –d'un salt va muntar a la gropa del Rai, i va cridar–: Tornaré a buscar-te i aleshores parlarem.

En Sanada es va allunyar davant el desconcert d'en Yong, que en veu alta es va dir:

–És boig! Aquest noi és boig!

Però en Sanada ja no el va poder sentir.

Des de dalt d'un pujol, el jove samurai va albirar la comitiva. No podia ser una altra: un nombrós grup d'homes a cavall escortava un luxós carruatge bellament decorat amb figures de dracs. Anaven a bona marxa i es dirigien cap a la frontera. Però ell estava disposat a impedir-ho. «Vint a un; una proporció justa», va pensar en Sanada.

Se'ls va avançar i els va barrar el pas.

Els seus rostres eren ferotges i vestien unes pells d'animals bastes; es cobrien el cap amb gorres i els peus amb unes botes de cuir de vaca gruixudes. No semblaven soldats, sinó una partida de rufians. En Sanada sabia a què atènyer-se; no era el primer cop que s'enfrontava a individus d'aquella mena.

La comitiva es va aturar.

–Deixeu anar els presoners i gireu cua –va cridar el jove guerrer.

En Meng, el cap dels bandits, es va quedar bocabadat quan va veure aquell xitxarel·lo descolorit com la mort, disfressat com un guerrer i amb cara de pocs amics.

–Tu qui ets, si es pot saber?

–Sanada, el samurai.

–Ui!, «Sanada el samurai» –va repetir el bandit amb burla dirigint-se als seus homes–. Bé, Sanada el samurai, més val que t'apartis del mig abans que et tallem el cap i hi juguem a pilota –va afegir el bandit.

–Avui has comès un error –va dir en Sanada afermant la mà sobre la catana.

–Ah, sí? Vaja, vaja... –va dir el rufià començant a riure escandalosament.

Si aquell fantotxe era un samurai, ell era l'Emperador de la Xina, es va dir el bandit.

–Va, nen, aparta't; no tenim tot el dia.

–L'home que comet un error i no el corregeix comet dos errors –va dir en Sanada.

–És un filòsof! –va exclamar un dels bandits rient-se'n.

En aquell instant, alguna cosa es va moure a l'interior del carruatge i el jove samurai va veure que treia el cap una jove de gran bellesa.

A un senyal del cap dels bandits, gairebé imperceptible per a algú que no fos en Sanada, quatre dels seus sequaços es van llançar al combat. Però en Sanada ja estava preparat i, com un tro, s'hi va enfrontar. Un segon després, els quatre malfactors s'arrossegaven, malferits, per terra. El jove samurai no va perdre l'avantatge i va arremetre contra el grup següent sense donar-los treva. Ni tan sols van veure el que els queia a sobre. Al cap de poc s'unien als seus altres quatre companys.

En Sanada va avançar cap a la resta del grup amb determinació i brandant al vent la catana.

–És un dimoni! –va cridar un bandit.

Tres d'ells es van enfrontar alhora amb el jove samurai, els seus acers van xocar amb fúria. En Sanada aturava i tornava els cops, sempre a punt per a l'atac.

Un dels bandits va baixar del cavall i va llançar la seva *pudao* contra el cos del Rai. Es tractava d'una espasa llarga i tallant, unida a un pal, la finalitat de la qual era tallar arran les potes de la muntura de l'enemic. El Rai va endevinar el cop. Va saltar i la *pudao* va tallar l'aire per sota de les seves potes al mateix temps que les peülles del davant colpejaven amb força el cap del bandit. Li va obrir el cap, i el cos sense vida del bandit es va desplomar.

Des de l'interior del carruatge es va sentir una exclamació de joia. Dos joves, noi i noia, en van sortir. Aquell singular combat d'un jove, una mica més gran que ells, que s'enfrontava en solitari a un nombrós grup de salvatges els tenia bocabardats. Els estava castigant com es mereixien. Vestia com un guerrer, es movia com el millor de tots els qui havien vist, però les seves faccions resultaven estranyes. Era pàl·lid com la mort; un ésser de terres llunyanes, van pensar tots dos joves, però que lluitava i vestia com els guerrers mítics de l'altra banda del mar Groc. Sí, vestia com un samurai, lluitava com un samurai, però –i això era el que els tenia hipnotitzats– no es podia tractar d'un samurai autèntic.

En Sanada els va dirigir una mirada ràpida sense perdre de vista el combat. Només en quedaven dotze, es va dir.

S'equivocava, perquè la meitat van fugir, i la resta estaven dissipats i confosos. Havien de fer alguna cosa i aviat si no volien morir, ja que el noi se'ls acostava amenaçador i reptador. Dos bandits li van sortir al pas sense gaire convenciment en la victòria; en Sanada ho va saber a l'instant i va decidir aprofitar l'avantatge. En va abatre un amb un fort cop del puny esquerre, mentre que, amb el braç dret, enfonsava la catana al cos de l'altre bandit. Però algú, amb traïdoria, estava a punt d'atacar-lo per la rereguarda. El samurai es va bellugar com una daina i el seu acer es va creuar amb el del cap dels bandits. Va ser un combat breu perquè en Sanada, d'un cop mestre, va fer volar

l'espasa del bandit unida a la seva mà, tallada a l'alçada del canell. Un crit de dolor es va escapar del coll del bandit.

–Maleït siguis! –va cridar alhora que feia girar la seva cavalcadura i, al galop, es reunia amb la resta dels seus sequaços.

En Sanada els va permetre fugir; ja tenien el que es mereixien i, tal com havia augurat al començament, el seu cap havia comès dos errors, dos errors que li havien costat una mà. «Tot s'ha acabat», es va dir el jove samurai.

Es va acostar als dos joves, que semblava que havien perdut la parla. La noia era molt maca, tenia uns ulls molt bonics que ressaltaven sobre un rostre de porcellana d'oval perfecte. Presa d'emoció, no deixava de mirar el seu jove salvador sense saber què dir. Va ser el seu germà qui va trencar el silenci.

–Qui ets, noble estranger? –va preguntar.

–El meu nom és Sanada i m'alegro que tots dos estigueu bé.

–Ens has salvat la vida! –va exclamar la noia.

–Bé, només he complert amb la meva feina –va respondre el samurai sense atrevir-se a mirar-la.

Tanta bellesa l'atordia. La noia va semblar que ho notava. I el seu jove germà també.

–Has de saber que avui has salvat els fills de l'Emperador i que seràs recompensat per això –va dir-. Sóc en Dewei i ella és la meva germana Lian.

Algú s'apropava al galop.

–És en Yong –va dir en Sanada.

–El coneixes? –va preguntar la Lian, sorpresa.

–Sí, ell m'ha enviat; està malferit.

Era així, ja que quan el cavall va arribar a l'altura dels tres joves, l'oficial Yong va lliscar de la sella i va caure com un sac.

–L'hem de portar a l'interior del carruatge –va proposar en Sanada.

En Yong es va incorporar.

–Ho puc fer tot sol –va respondre.

En Yong observava amb incredulitat el jove guerrer i tots els malvats que jeien al seu voltant. No se'n sabia avenir. El noi els havia vençuts a tots i havia fet fugir els altres. No s'ho podia

creure. Tenia ganes de preguntar-li moltes coses, però el cap li rodava. De qualsevol manera, la trobada havia estat providencial i en Yong va somriure al noi amb afable cordialitat. Els fills de l'Emperador estaven salvats i això era l'important. Salvats gràcies a aquell jove i misteriós estranger que, pel que semblava, lluitava amb la contundència i l'aplom de tot un exèrcit. El guerrer li inspirava confiança i en Yong li va allargar la mà mentre li donava les gràcies per haver salvat els fills del seu senyor.

–Qui eren aquells homes? –va preguntar en Sanada un instant després.

–Tàrtars, per descomptat –va dir, impetuós, en Dewei.

–No, senyor meu, no eren tàrtars –va dir agafant l'espasa d'un bandit mort–. Aquestes armes no ho són –va concloure.

–Tens raó; són les mateixes que porten els nostres soldats –va afirmar la jove Lian.

–És així. Em temo que s'han disfressat per fer-nos creure el contrari. Aquest atac ha estat ordit per un traïdor.

–Doncs els ha sortit força malament –va afirmar en Dewei molt rialler.

–Gràcies al nostre amic –va respondre en Yong amb to greu–. Si no...

–Entra al carruatge; no estàs en condicions de cavalcar –va repetir en Sanada.

–Jo muntaré el teu cavall –va dir en Dewei, ansiós per cavalcar al costat de tan singular heroi.

En Yong va rondinar.

–És una ordre –va acabar en Dewei.

Però havia arribat tard; la seva germana ja muntava el cavall de l'oficial Yong.

–Condueix tu el carro –va dir la Lian dirigint-se al seu germà.

Ara va ser en Dewei qui va rondinar.

–No deus pretendre que el porti jo, oi? –va preguntar la Lian.

–No estaria bé –va dir en Sanada, i tot seguit va pensar que no hauria hagut de pronunciar aquella frase.

–Sí, cavalcarem plegats –va fer la Lian adreçant-se a en Sanada amb un somriure càlid.

Es van posar en marxa; en Sanada es va situar al costat del carro i, de seguida, la Lian es va col·locar al seu costat. L'atreia aquell guerrer tan enigmàtic, que havia sortit del no-res i els havia salvat la vida. Al seu costat se sentia protegida; era un jove misteriós, que irradiava tal halo de seguretat, maduresa i serenitat que la tenia encantada. D'on venia? Qui era? Què feia a les terres del seu pare? La Lian el mirava dissimuladament mentre cavalcava al seu costat. «És ben lleig!», es va dir, però al mateix temps sentia un pessigolleig insòlit i desconegut en el seu interior. Era una sensació estranya; una cosa que mai no li havia passat.

Va ser en Dewei qui va començar a parlar i no va parar de fer-ho durant una gran part del camí. En Dewei era un jove expressiu, franc i obert que, pel que semblava, no coneixia el silenci, va reconèixer en Sanada davant la seva bateria de preguntes. En Dewei, en qüestió de minuts, ja sabia força coses de la biografia d'en Sanada, malgrat que el jove guerrer no s'esplaiava en explicacions, i era més aviat moderat en les seves respostes. En Sanada tenia la seva edat i havia viscut cent vegades més que ell!, va pensar. Encara que la seva germana Oyuki no es quedava enrere. Quina noia! No com la sonsa de la seva germana, que –tot i que se l'estimava moltíssim– es passava el dia amb el seu grup de cortesanes i dames de companyia llegint i escrivint poesia. Si almenys ell tingués un germà com en Sanada, podria entrenar-se cada dia i s'ho passarien d'allò més bé.

–El millor de les armes és no haver d'utilitzar-les mai –li explicava en aquell moment en Sanada.

–Però, pel que expliques, has combatut molts cops; són la teva passió.

–No, no són una passió, sinó un camí. Només les utilitzo quan és estrictament necessari, i sempre a favor dels dèbils i la justícia. Aquells homes que us tenien presoners no us haurien

deixat anar amb bones paraules. Són malvats i els agrada ser-ho.

–Vols ser el meu mestre d'armes? Si així ho decideixes, el pare et cobrirà d'honors.

–Jove príncep, no he vingut fins aquí per ser el teu mestre.

–De debò, el pare se sentirà molt honrat si decideixes entrar al seu servei, i jo també.

–La meva missió és una altra.

–No li insisteixis –va dir la Lian, que durant tot el camí havia estat en silenci escoltant les aventures d'en Sanada.

–Quan arribarem?

–D'aquí a mitja hora serem a Dadú –va respondre la Lian.

Aquell nom era nou per a en Sanada, segons les seves informacions la capital rebia el nom de Pequín.

–Tens raó –va respondre la Lian quan en Sanada va preguntar–. Dadú vol dir *Gran Ciutat* o *Gran Capital*, però el veritable nom és Pequín, la ciutat de la Pau del Nord.

Li agradava la veu de la Lian, el seu to era dolç i melodiós, com l'aigua d'un rierol cristal·lí.

Feia una bona estona que en Sanada veia un altre cop la Gran Muralla i, en breu, arribarien a una de les portes. La curiositat l'aclaparava; ara li tocava a ell preguntar.

–Va ser el teu pare qui va ordenar construir aquest gran mur?

–No, va ser el primer Emperador de la nostra dinastia. El que va fer en realitat va ser unir els trams antics que es van construir a l'època dels Regnes Combatents, quan els senyors de la guerra lluitaven entre si i el país estava dividit. D'això fa ja molt de temps.

–Quant fa de llargada?

–En realitat no ho sé, el pare encara continua ampliant-la. Comença al riu Yalú i continua fins al desert per protegir tota la zona nord de l'Imperi. Rere els murs hi viuen mongols i manxús, que ja ens van envair una vegada, fins que el meu avantpassat Zu Yuanzhang els va expulsar del país.

–Un noble senyor, sens dubte –va lloar en Sanada.

–No, un simple camperol –va comentar la Lian.

La cara de sorpresa del jove samurai va animar la Lian a continuar:

–I a més orfe. Va ingressar en un monestir per no morir de gana i va aprendre a llegir i escriure. Allà es va unir a un grup de resistència, El Lotus Blanc, que havia iniciat la insurrecció contra la dinastia mongola. Aviat va demostrar la seva vàlua en el combat i alguns grans senyors li van aconsellar presentar-se davant el poble no com un rebel, sinó com un líder popular. Va aconseguir un gran exèrcit i, primer de tot, va vèncer els senyors de la guerra, que només desitjaven sotmetre els camperols, i després, l'últim emperador Yuan. Va unificar el país i va ser proclamat emperador.

–I aleshores va construir la muralla.

–Entre altres moltes coses –va concloure la Lian.

–Soldats! –va dir en Sanada assenyalant cap a la muralla.

–Sí, justament quan no els necessitem –va dir la Lian.

Algú, des de dalt de tot de la muralla, va fer un crit i l'enorme portalada va començar a obrir-se. L'oficial havia reconegut els prínceps i el carruatge imperial.

–Benvingut al meu país –va dir la Lian estrenyent el braç d'en Sanada quan es va disposar a creuar la porta.